

De grote droom van Sowjet-burgers

mijn

auto

Een bijzonder geluid klinkt op als Jelle Jan Gerrits uit Dedemsvaart zijn imposante 1500 kilo zware Wolga Gaz uit 1962 start, een geluid dat in bijna niets aan het geluid van een moderne auto doet denken. Eerder aan een grote Amerikaanse slee, maar die vergelijking is nog helemaal niet zo gek. 'Je kon de status van deze auto destijds in de Sowjet Unie een beetje vergelijken met een Mercedes nu. Het was de grootste auto die gewone burgers konden kopen. In het huidige Rusland worden ze uit nostalgische overwegingen weer populair, en dus duurder, maar ik heb hem in 1992 voor een Fiat Ritmo geruild. Ik was toen wel de eerste die zo'n auto uit de regio rond Pskov, zo'n 100 kilometer vanaf Estland, exporteerde naar Nederland.'

Gerrits moet nog lachen als hij aan de toestanden rond de papieren terugdenkt. 'Uiteindelijk hebben we maar ergens buiten gewacht en wat flessen drank en bonbons achtergelaten bij de mensen die het moesten goedkeuren. Daarmee kregen we uiteindelijk de stempels en papieren die we nodig hadden.' Waarmee een lang verhaal met een happy end, ooit begonnen toen Gerrit tijdens zijn studie Toegepaste Huishoudkunde (nu Facilitaire Dienstverlening) een stage liep bij een machinefabriek in Pskov. Met 250.000 inwoners voor Russische begrippen een provincieplaatsje. Je zag toen deze Wolga veel rijden en die dacht ik wel voor een appel en een ei te kunnen kopen. De eigenaar van deze wagen wilde echter alleen ruilen voor een Lada Samara. Die had ik niet en dus ketste de koop af. Na die stage ging ik dus zonder auto terug naar Nederland, waar ik een Fiat Ritmo reed. Een tijdje daarna ben ik met m'n neef weer teruggegaan, hebben die man de foto's van de Fiat laten zien en dat leek hem wel wat. We moesten meteen langskomen voor wodka en eten. Voorwaarde was wel dat wij de import en export van de Fiat en de Wolga zouden regelen.

Inmiddels mag Gerrits zich een aardige kenner noemen, de jaartallen, feitjes en andere informatie vliegen voorbij en hij is natuurlijk lid van de Russische Klassieke

Jelle Jan Gerrits uit Dedemsvaart met zijn trotse bezit: een Wolga Gaz uit 1962 compleet met het toenmalige beeldje van een springende hert op de neus: 'Deze verkoop ik nooit meer.'

(Foto: Boom uitgevers/Lauk Bouhuijzen)

Club Nederland: 'Al veertig leden in heel Nederland en we zijn pas in 2002 begonnen. Mijn Wolga is in 1962 door een hoge legerofficier gekocht. Hij was dus 30 jaar oud toen ik hem kocht. Hoeveel kilometer? Moeilijk te zegen, de teller heeft maar vijf cijfers, maar toen ik hem kocht zat hij toch wel dik boven de twee ton. Het is natuurlijk een heel ouderwetse, robuuste auto, echt eentje uit de jaren vijftig met soms techniek van voor de oorlog. Rusland of de Sowjet-Unie kende toen nog weinig snelwegen maar wel veel zand- en modderwegen. Een hoge topsnelheid was daarom onbelangrijk, een hoge bodemplaat en simpele, snel te repareren techniek, daar ging het om. Ik ben geen monteur, maar bij deze Wolga is echt bijna alles te maken. En dat is vaak nodig ook trouwens. Bij een Citroën DS heb je vaak speciaal gereedschap nodig, bij deze dus niet. Er zit wel een nieuwe motor in, daarvoor heb ik een andere Wolga gedemonteerd.' Ondanks de flinke cilinderinhoud van 2,5 liter heeft de wagen

een relatief bescheiden 70 pk. 'Maar dat komt omdat ze in die tijd kwalitatief slechte benzine hadden. Hij heeft drie versnellingen, dat was echt een luxe want dan hoef je weinig te schakelen, maar stuur en remmen gaan vrij zwaar. Je moet echt heel wat sturen om ergens te komen.'

Voor de Dedemsvaartse liefhebber ('Dat moet toch een familie-gen zijn want ons driejarig zootje Berne is ook helemaal gek van auto's') is de Wolga geen dagelijks vervoersmiddel. 'Ik rij er per jaar 1000 tot 1500 kilometer mee. Wat meer als ik bijvoorbeeld naar iets als de Magdeburg Meeting voor klassieke Russische auto's ga, dan rijd je zo 1000 kilometer extra, maar om hem voor woonwerkverkeer te gebruiken zou ik sterk afraden. Je moet er heel regelmatig aan sleutelen, alles is niet zo precies gemaakt en deze wagen heeft natuurlijk al een heel leven achter de rug. De carrosserie is nog gaaf, hij staat ook altijd in de garage. In de winter met een pyjama aan, zeg maar in winterslaap.'

